

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupeného Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, čj. KrÚ 62662/2014/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 4. 2015, čj. 52 A 88/2014 – 35, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. MÚVM/5931/2014/07 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), Městský úřad Vysoké Mýto (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným z porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 18. 11. 2013 v cca 13:30 v obci Vysoké Mýto na silnici I. třídy č. 35 ve směru jízdy od obce Holice na obec Litomyšl řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz registrační značky X s návěsem, ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2014, čj. KrÚ 62662/2014/ODSH/12 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, čj. 52 A 88/2014 – 35.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížností odkladný účinek. K tomuto návrhu uvedl, že pracuje jako řidič mezinárodní kamionové dopravy (MKD). Ztráta řidičského oprávnění pro něj zároveň znamená ztrátu pracovního místa a velice nepříznivé finanční následky.

[5] Žalovaný nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatel neprokázal splnění zákonných podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[7] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že podle obsahu správního spisu stěžovatel požádal po podání žaloby správní orgán o odložení výkonu rozhodnutí o přestupku podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Správní soudy však nejsou povinny bez dalšího vyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti ve věci daného přestupku, aniž by zkoumaly, zda jsou pro to dány zákonné podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2009, čj. 5 As 24/2009 – 58).

[8] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[9] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[10] Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizována a doložena konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Zároveň musí být postaveno najisto, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

[11] Stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku poměrně obecně. Pouze uvedl, že ztráta řidičského oprávnění pro něj bude mít nepříznivé následky v podobě ztráty pracovního uplatnění a následných finančních obtíží. Nepředložil žádné důkazy o rozsahu tvrzené hrozící újmy a o tom, že nepřiznáním odkladného účinku mu vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám. Rovněž netvrdil ani neprokázal, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Odkladný účinek kasační stížnosti nelze přiznat jen na základě tvrzení, že případná ztráta zaměstnání může pro stěžovatele představovat újmu. Nelze přehlédnout, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen za spáchání dopravního přestupku, za který mu byla uložena sankce zákazu činnosti v podobě zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku. Takovou sankci lze uložit pouze za typově nejzávažnější dopravní přestupky, které významným způsobem ohrožují bezpečnost a plynulost silničního provozu (srov. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu). Podle uvedeného ustanovení se jedná o sankci obligatorní: správní orgán je povinen ji uložit a podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nemůže od uložení této sankce upustit.

[13] Účelem shora uvedené právní úpravy je, aby osoby, které podle pravomocného správního rozhodnutí svým chováním závažně ohrozily bezpečnost silničního provozu, byly po přechodnou dobu zbaveny možnosti řídit motorové vozidlo, a snížilo se tak nebezpečí, že budou v závadném ohrožujícím jednání pokračovat. Právní úprava tak reflektuje důležitý veřejný zájem na zajištění maximální bezpečnosti silničního provozu. Stěžovatel přitom netvrdil ani neprokázal, že by jeho případ vykazoval natolik jedinečné odlišnosti, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v jeho případě nedostalo do rozporu s tímto důležitým veřejným zájmem.

[14] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že u stěžovatele nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. června 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu